

Koleksiyon

Geçen gün öğretmen derste koleksiyonculuk üzerine hepimizin çok etkilendiği bir konuşma yaptı.

“Öyle koleksiyonculuk deyip geçmeyin çocuklar, bu çok özel bir uğraştır. Biriktirdikleriniz, yılların izlerini taşır üzerlerinde ve zaman geçtikçe değer kazanır.”

O konuşmadan sonra neredeyse sınıftaki herkes koleksiyon yapmaya başladı.

Obur Ali bile pul koleksiyonu yapıyor-muş. Teneffüste ilk kez hamburger almadığını görünce dayanamadım, sordum:

“Ne o yoksa hasta mısın?”

“Yooo harçlığımı buna harcadım!” diyerek, cebinden üzeri uğur böcekli eski bir pul çıkar-maz mı! Gözümlle görmesem, onun hamburgeri eski bir pul parçasına değiştireceğine hayatta inanmazdım.

Evrim kartpostal, Nil ise peçete koleksiyonu yapıyor-
muş. Bunu da derse girmeden önce “Evinde değişik desen-
li peçetesi olanlar bana bir tane getirsin,” deyince öğren-
dim. Ömer oyuncak araba, Asuman oyuncak bebek kolek-
siyonuna başlamış.

Sıra arkadaşım Murat, “Oğlum böyle giderse koleksi-
yon yapmayan bir tek ikimiz kalacağız. İyisi mi biz de ya-
palım. Baksana bayağı moda oldu bu iş,” dedi.

“Aman, kız mıyım ben! Öyle her gördüğümü moda oldu
diye yapayım?”

“Öyle deme. Öğretmen o biriktirdikleriniz ilerde çok
değerlenir demedi mi? Şimdi üç kuruşa biriktirdiklerin
yarın adamı milyoner yapar!”

“Yok daha neler!” dedim, ama Murat’ın bu söyledikle-
ri aklıma takılmıştı. O akşam rüyamda kendimi koca bir
şatoda gördüm. Karşımda Obur Ali’ye benzeyen bir adam
vardı. Bana “Elinizdeki o değerli pul için size bu şatoyu
ve dışarıda duran son model jetimi vermeye hazırım. Eğer
bunu da az bulursanız külçeler... altın külçelerim de var!”
diyordu.

Keyifle uyandım. Bir an önce koleksiyonculuğa baş-
lamak hiç de fena bir fikir sayılmazdı. Ama ne biriktire-
cektim ki? Pul olmazdı, çünkü Ali bunu öğrenir öğrenmez
“Kıskanç!” derdi bana. Üstelik yalnız o değil, sınıftakile-
rin hiçbiriyle aynı şeyi biriktiremezdim. Çünkü herkes an-
laşmış gibi farklı farklı şeyler topluyordu. Şimdi ben çıkıp
da bunu bozamazdım ya!

Düşünüp taşınıp tam para koleksiyonu yapmaya karar
vermiştim ki, sıra arkadaşım Murat ertesi sabah derse bir
avuç eski parayla gelmez mi!

“Ta ta ta taam! Ben de artık bir koleksiyoncuym. Sonunda tedavülden kalkan dedemden kalma şu eski paralar bir işe yaradı,” dedi.

‘Ben yapacaktım, sen para koleksiyonu yapamazsın!’ deyip eski püskü paralar yüzünden en yakın arkadaşım-dan olamazdım ya... “Ben henüz karar vermedim ne biriktireceğime,” dedim sadece. O gün okuldan eve giderken uzun uzun düşündüm: *Ne biriktirebilirdim ki?*

Gazoz kapağı olmaz. Topu topu kaç gazoz çeşidi vardı zaten. Kibrit kutusu da olmaz. Toka? Tabi ya, toka! Aman ne tokası yaa, kız mıyım ben! Sınıftaki herkesin maskarası olurum sonra. Çorap? Yok daha neler. Oldu olacak kokmuş çorap biriktireyim bari!

Koleksiyonculuk derken kendi kendime konuşmaya başlamıştım yolda: “Oğlum Erhan kendine gel,” dedim. O anda aklıma televizyonda izlediğim bir belgesel programı geldi. Şöyle uzun saplı, kepçe gibi bir şeyle yakalıyorlardı kelebekleri. “Evet ya, ne düşünüp duruyorum ki? Kelebek koleksiyonu yapayım işte!” Üstelik önümüzdeki pazar günü annemlerle pikniğe gidecektik. Fırsat bu fırsat birkaç kelebek yakalardım şimdiden.

Bir süre dükkânlarda kelebek yakalayacağım aleti aramaya başladım. Anlaşılan epey nadir bir uğraş seçmiştim kendime. Aradığım şey, hiçbir dükkânda olmadığı gibi, satıcıların çoğu bana sanki uzay mekiği arıyormuşum gibi bakıyordu.

En son, dayanamayıp “Nereden duyarsınız oğlum böyle şeyleri! Kelebek melebek kovalayacağınıza yararlı şeyler yapsanıza,” diyen huysuz bir satıcıya, “Ne yani bu ülkede kelebek yakalamak yasak mı?” diye bağıryp kaçtım.

Sonunda doğuştan satıcı olduğu belli bir adam ne tarif ettiğimi anlamasa da benzer bir şeyi elime tutuşturdu. Ne olur ne olmaz satın almaktan vazgeçmeyeyim diye de “Değil kelebek, istersen balık bile yakalayabilirsin bununla. Sen kullanmasan da annene ver, un eler oğlum. Her eve lazım bu!” dedi.

Pazar günü pikniğe gidince annemin yaptığı o nefis dolmaları ve köfteleri yer yemez kelebek kepeçemi alıp etrafta dolaşmaya çıktım. Annemlerin peşimden “Oğlum sakın fazla uzaklaşma!” demesine aldırmadan yanı başımda uçan beyaz benekli bir kelebeğin peşine takıldım. Tam kelebeği yakalıyordum ki... O da ne?

Ah! Kaşla göz arasında kendimi yerde buluverdim. Önümdeki kaya parçasını görmemiş ve ona takılıp düşmüştüm. Kepçe hâlâ elimde, düştüğüm yerden tepemde uçuşan yıldızları izlerken annemlerin sesiyle kendime geldim. “Erhan! Erhan neredesin?” diye giderek yaklaşıyordu sesler.

Kalkmaya çalışarak bağırdım:
“Buradayım!”

Annemler geldiğinde ayağa kalabilmişim; ama hem başım hem de dizim çok acıyordu.

Annem kafamdaki şişliği görür görmez çığlığı bastı: “Ne oldu sana?”

Ben “Kelebek...” deyince de “Kelebek mi? Ah çocuğum hafızasını

kaybetti. A dostlar ne yapayım ben şimdi?” diye feryadı basmasın mı! “İyiyim ben anne. Hafızamı falan da kaybetmedim. Sadece kelebek kovalıyordum, düştüm işte!”

Tabi apar topar döndük piknikten. Eve gitmeden önce babamın arkadaşı olan Doktor Ömer amcaya uğradık. Ömer amca başımdaki şişliğe bakıp bana sorular sordu. Dizimdeki yaraya da pansuman yaptı.

“Söyle bakalım Erhan, nasıl düştün?”

“Kelebek kovalıyordum. Kelebek koleksiyonu yapıyorum da.”

“İlahi Erhan! Koleksiyon yapacak başka şey bulamadın mı? Pul koleksiyonu, para koleksiyonu yap! Ne istiyorsun ki canım kelebeklerden. Şimdiden onların hışmına uğramışsın, bak!”

Ömer amcaya sınıftaki herkesin farklı bir koleksiyon yaptığından bahsettim. “Bu yüzden ben de kendime kelebek koleksiyonculuğunu seçtim,” dedim.

“Sana pek az kişinin yaptığı bir koleksiyon yapmayı önersem ne dersin? Üstelik her şeyden değerli olan bir şeyin koleksiyonu bu.”

Heyecandan başımdaki şişliği de, dizimdeki yarayı da unuttum. Merakla sordum:

“Neymiş Ömer amca o?”

“Anılar! Anıları biriktirmek kadar değerli başka bir şey daha yoktur. Diğer tüm koleksiyonlara paha biçilir, ama anılara paha biçilemez Erhan. Zaman geçtikçe söylediklerimin değerini çok daha iyi anlarsın.”

Ömer amca bunları söylediğinden beri ben bir anı koleksiyonusuyum. Üstelik yalnız kendi yaşadığım anıları değil, başkalarının anılarını da biriktiriyorum. Nasıl mı? Çok basit: Çevremdekilerden benimle bir anısını paylaşmasını istiyorum. Böylece anlatılan her anı, koleksiyonumda yerini alıyor.

Anılar, düşündüğümde de çabuk birikmeye başlayınca bir defter tutmaya karar verdim. Adını da *Koleksiyon Defteri* koydum. İşte bu defterde benim ve başkalarının anıları yer alıyor. Geçen gün Obur Ali okula pul koleksiyonunu getirmiş. Bana da gösterdi. Bayağı birikmiş pullar. Belki bir gün ben de size koleksiyon defterimi gösteririm.

